

La Paeria bull

Lleida està que bull esperant que es resolgui una crisi municipal caracteritzada per un degoteig de dimissions que han deixat l'equip de govern en minoria, davant una oposició que es manté a l'expectativa per donar un colp de timó tan aviat com tingui assegurats els vots per al recanvi d'alcalde.

Olga Sànchez

Això no s'ha fet esperar, perquè el cap de l'oposició, Antoni Siurana (PSC), ha aconseguit que dos regidors, que formaven part de les forces del govern municipal, facin costat a la moció de censura que va presentar el passat dimecres 29 de març. Ara sols falta que l'alcalde actual, Manuel Oronich (CiU), convoqui el ple extraordinari on es votarà la moció de censura en qüestió, que com tothom suposa, guanyarà el cap de l'oposició.

La capital del Segrià, Lleida, es una ciutat d'uns cent mil habitants que viu del sector serveis i de la repercussió que en ella té el sector agrícola i ramader, el més important en l'economia de les terres de Ponent. És una ciutat de pas, ja que és l'eix d'unió entre Barcelona i la resta de l'estat espanyol, cosa que comporta molts inconvenients perquè no és una ciutat visitada pel seu propi interès, sinó que el viatger la troba en el seu camí.

Ben comunicada, Lleida té la platja i la muntanya a pocs quilòmetres. Allà es desenvolupa tota l'activitat d'aquestes terres ponentines i Lleida ciutat és la capital de la província amb més superfície, eminentment agrícola, rica però molt poc industrialitzada.

Precedents

De 1979 a 1987, Lleida va estar governada en el seu Ajuntament pel socialista Antoni Siurana, qui va projectar el Pla General d'Urbanisme, aprovat per unanimitat per totes les forces presents a la Paeria.

Durant els últims quatre anys, Antoni Siurana governà amb majoria absoluta, i encara que va fer una gestió realment favorable per a Lleida, que va deixar de ser una ciutat provinciana, no va tenir en compte que molts ciutadans estaven descontents per la seva actitud *prepotent*. Siurana no va fer una campanya forta durant les eleccions municipals de juny del 87, i encara que fou la llista més votada, no tingué prou vots per a tornar a ser alcalde sense necessitar altres forces que no li van fer

Antoni Siurana.

Manuel Oronich.

costat. El PSC obtingué 12 regidors, CiU 11, AP 2 i el Grup Independent Freixes dos.

Després de llargues converses entre totes les forces que formen l'Ajuntament, els regidors d'AP i els del Grup Independent Freixes van decidir donar els seus vots a la llista de la coalició nacionalista, i Manuel Oronich va ser proclamant alcalde de Lleida amb 15 vots a favor i dotze (dels socialistes) en contra. L'època Siurana acabava i donava pas a l'època Oronich, que ha estat d'allò més moguda.

Manuel Oronich va anar manant a la seva manera, envoltat d'amics tècnics que controlaven els regidors, i, a poc a poc, segons es comenta feien fora de la Paeria (edifici principal de l'Ajuntament) tots els funcionaris que li feien nosa. L'alcalde és home acostumat a ordenar i dirigir, i l'acusen de no saber negociar ni encara menys dialogar. La força i el poder que li donava el partit, des d'on ho controla tot, li ho permetien.

A més d'amb els funcionaris, Oro-

nich està enfrontat amb la premsa de Lleida, que el portà al Síndic de Greuges per amenaçar periodistes amb la seva expulsió de la ciutat o amb la prohibició d'entrada a la Paeria. Per tant, s'assegura que el rerefons de la crisi municipal de Lleida, el veritable problema és el caràcter d'Oronich.

Però a això cal afegir la retirada del govern, a finals d'octubre de l'any passat, dels regidors del Partit Popular, Marta Roigé i Carlos Gómez Estopiñán, que fa que la primera impressió de qualsevol seguidor dels afers municipals s'adoni que l'equip municipal fa aigües, encara que s'agreuja aquesta situació quan uns dies més tard, dos regidors van presentar la seva dimissió dels càrrecs municipals. Es tracta de Manuel Arbonés, número 10 de la llista de CiU, i Josep Antorn, número 2 de la llista del Grup Independent Freixes, i la seva dimissió agafà a tothom per sorpresa.

La notícia va ser rebuda per l'alcalde, Manuel Oronich, el tinent d'alcalde i cap d'Unió, Jesús Bartolomé, i el

secretari de política municipal de CDC a Lleida, Estanis Felip, mentre intentava reordenar el cartipàs municipal arran de les baixes dels populars. Però la màquina de Convergència es va posar a funcionar per superar el revés i fins i tot el president de la Generalitat, Jordi Pujol, va trucar a Arbonés, militant del seu partit, per dir-li si s'havia pensat bé dimitir del grup de go-

amb els partits polítics de la ciutat i amb les associacions de veïns i entitats destacades de Lleida amb el propòsit de crear un Consell Assessor. Per acabar, amb els vots d'Arbonés i Antorn, Siurana va presentar el passat dimecres, 29 de març, la seva moció de censura en el registre de l'Ajuntament i amb la seguretat que quan es convoqui el ple per debatre-la té quasi el cent

Lleida, càrrec que ocupa des del passat dissabte 1 d'abril Estanis Felip, i està disposat a ocupar la presidència del Consell Nacional de Política Municipal de CDC.

La presidenta provincial del Partit Popular, Marta Roigé, digué que la sortida del seu partit del govern no va ser per a provocar la crisi que pateix l'Ajuntament de Lleida sinó «perquè pensàvem que des de l'oposició podríem defensar millor les nostres iniciatives». Marta Roigé manifestà que el seu partit votarà en contra de la moció de censura i afegí que no s'havia produït cap buit de poder ni cap situació d'ingovernabilitat. «Continuarem fent una oposició constructiva i crítica».

El regidor Francisco Freixes, de l'equip de govern de Manuel Oronich, ha explicat que «les signatures de la moció haurien d'estar autenticades davant notari i per tant, podré impugnar l'escrit per il·legalitat formal». Freixes digué que la moció de censura és un efecte democràtic i que dins d'un temps pot presentar-se un altre perquè «els dissidents poden tornar a canviar de pensament. A més, ells dos no tenen el dret moral de ser regidors perquè no ho van aconseguir pels seus mèrits, sinó perquè anaven en unes llistes».

També Francisco Freixes votarà en contra de la moció «perquè sé que tinc defectes, alguns dels quals no sé veure, però sí que sóc coherent». Aquest home tan polèmic asseylà que continuarà anant a la Paeria a treballar tant si forma part de l'oposició com si està governant.

Antoni Siurana no es mostrà preocupat perquè li donen suport dues persones que han deixat els seus grups. «La inestabilitat de les persones es crea perquè la política de partit xoca amb la realitat de la ciutat. Aquesta és la política d'Oronich, que oprimeix i provoca una tensió continuada en les persones del seu voltant que quan es troben incòmodes el deixen. És cert que podríem haver deixat passar el temps, però quan l'equip de govern ha demostrat la seva ineficàcia, s'ha d'actuar i fer un pas endavant».

El ple de divendres passat de la Paeria va demostrar que hi ha una nova majoria, creada pel PSC, Antorn i Arbonés, perquè es van imposar a l'equip de govern i al Partit Popular en sis punts de l'ordre del dia.

Així mateix, els ex-paers (un total de 21) han demanat que es negociï per la via del diàleg i la sana convivència davant la crisi que està vivint la Paeria. □

PACO DEL SOL

Francisco Freixes.

Marta Roigé.

vern. El pes polític de Pujol es va fer sentir i Arbonés s'ho va repensar. Un sopar de més de tres hores entre Oronich i els dos dissidents va fer possible la reconciliació.

Però quatre mesos després, aquesta vegada amb avis previ, Antorn i Arbonés van tornar a dimitir, de manera irrevocable. La crisi estava servida i les negociacions per a estabilitzar l'Ajuntament estaven a l'ordre del dia. Els contactes haguts no havien fructificat. L'alcalde era a Còrdova, durant la segona dimissió dels dissidents que es va produir arran del carril bus i la seva ubicació en un carrer de la ciutat. Antorn i Arbonés van votar en el ple, presidit pel segon d'Oronich a la Paeria, Jesús Bartolomé, a favor dels socialistes. A partir d'aquí, CiU decidí governar amb minoria i no negociar mai amb els dimissionaris. Oronich, en cercles d'amistat i familiars, insisteix en el fet que ha de dimitir, però el partit li exigeix continuar.

Siurana, per la seva part, demana la dimissió de l'alcalde i obre converses

per cent de possibilitats de guanyar-la.

La moció està avalada per les signatures de nou regidors socialistes —els tres que resten estaven fora de Lleida— i per les d'Arbonés i Antorn. Els que l'han signat justifiquen la seva presentació en cinc punts: falta de cohesió en la coalició formada el 1987, carència de voluntat política en el temes urgents de la ciutat, negativa a donar informació als regidors de la crisi, necessitat de recuperar la il·lusió en el futur i obligatorietat d'una resposta per a l'estabilitat municipal.

Però l'alcalde Oronich diu que continuarà com si a la Paeria no hagués passat res, perquè «s'ha de crear un clima de no-preocupació entre els ciutadans». El Paer en cap manté que l'únic error que ha comès ha estat incloure a les seves llistes Antoni Arbonés i que la presentació d'una moció de censura es tracta d'un fet clar de la normalització de la democràcia. Pel que fa al futur d'Oronich en CDC, l'alcalde no s'ha presentat a la reelecció com a president de la federació intercomarcal de